

TUNNUKSISTA JA SOSIALIDEMOKRAATTIEN TOIMINNAN JÄRJESTÄMISESTÄ DUUMASSA JA DUUMAN ULKOPUOLELLA

III Duuman sosialidemokraattisen ryhmän esittämä välikysymys katalasta provokaatiojutusta, jonka ohranan miehet järjestivät saadakseen II Duuman sosialidemokraattiset edustajat pakkotyöhön¹⁰⁵, tietää nähtävästi eräänlaista käännettä myös koko puoluetoiminnassamme samoin kuin demokraattisten aineiden asemassa yleensä ja työläisjoukkojen mielialassa.

Nähtävästi ensimmäisen kerran kajahti III Duuman puhujalavalta sävyiltään ja sisällöltään näin jyrkkä, vallankumouksellinen vastalause „kesäkuun 3 päivän isäntiä” vastaan, vastalause, jota on tukenut koko oppositio aina maltillisinta liberaalis-monarkistista, vehiläistä „hänen majesteettinsa oppositiota”, t.s. kadettipuoluetta, myöten, jopa peräti „progressisteja” myöten. Nähtävästi ensimmäisen kerran vainovuosien aikana, vuoden 1908 jälkeen, maanäke, tuntee ja tajuaa, kuinka vallankumouksellisen proletariaatin edustajain esittämän — mustassa Duumassa esittämän vallankumouksellisen vastalauseen innostamana työväenjoukot ovat alkaneet liikahtella, pääkaupungin työläiskortteleissa on syntynyt kuohuntaa, työläiset järjestelivät joukkokokouksia (jälleen joukkokokouksia!), joissa pidetään vallankumouksellisia sosialidemokraattisia puheita (joukkokokoukset Putilovin tehtaalla, Kaapelitehtaalla ja muilla tehtailla), ilmenee arveluja ja huhuja poliittisesta joukkolakosta (ks. lokakuulaisen „Golos Moskvj” lehden marraskuun 19 päivän numerossa ollutta Pietarista lähetettyä uutista).

Sosialidemokraattisten edustajain vallankumouksellisia esiintymisiä III Duumassa on epäilemättä ollut ennenkin

ja monta kertaa: sosialidemokraattiseen ryhmään kuuluvat toverimme ovat useamminkin kuin kerran täyttäneet mainiosti velvollisuutensa puhumalla purishkevitshilaisen mustankeltaisen „parlamentin” puhujalavalta suoraan, selvästi ja jyrkästi monarkian romahduksesta, tasavallasta ja toisesta vallankumouksesta. Tätä III Duuman sosialidemokraattisten edustajien ansiota korostettakoon sitä selvemmin, mitä useammin kuullaan noiden esiintymisten vuoksi tyytymättömien „Golos Sotsial-Demokratian” tai „Delo Zhiznin” valesocialidemokraattien halpamaisia opporunistisia puheita.

Mutta käännettä ennustavien poliittisten oireiden tällaista yhdistymää: koko opposition yhtyminen sosialidemokraatteihin, liberaalis-monarkistisen, „lojaalisen”, „vastuuntuntoisen” ja pelkurimaisen „Retshin” maininta selkkauksellisesta tilanteesta, kuohunta joukkojen keskuudessa Duumassa tehdyn välikysymyksen johdosta, sensuurin salliman lehdistön tiedot maaseudun „levottomasta mielialasta” — tällaista yhdistymää ei vielä ole ollut. „Muromtseivilaisten” ja „tolstoilaisten” viimevuotisten mielenosoitusten jälkeen — vuosien 1910 ja 1911 lakkojen jälkeen — viimevuotisen ylioppilas-„jutun” jälkeen on mainitsemamme ilmiö epäilemättä vahvistava entisestäänkin sitä vakuumusta, että Venäjän vastavallankumouksen ensimmäinen kausi, täydellisen tyvennön, kuolemanhijaisuuden, hirsi-puiden ja itsemurhien, taantumuksen riehunnan ja kaikenlaisen, varsinkin liberaalisen, hillittömän luopuruuden kausi — on *päättynyt*. Vastavallankumouksen historiassa on alkanut toinen kausi: kausi, jolloin täydellinen masentuneisuus ja useinkin „silmitön” pelko on menossa ohi, jolloin mitä erilaisimmissa ja laajimmissa kerroksissa vakiintuu silminnähtävästi käsitys — tai ellei käsitys niin tunne, että „näin ei enää saa”, että „muutos” on tarpeen, välttämätön, kiertämätön, jolloin aletaan pyrkiä, pyrkiä puoleksi vaistomaisesti ja useinkin vielä epämääräisesti, kannattamaan vastalauseita ja taistelua.

Olisi tietysti kevytmielistä liioitella näiden oireiden merkitystä ja kuvitella tätä nousuksi. Sitä ei vielä ole. Vastavallankumouksessa *ei* tunnu olevan *niitä* piirteitä, jotka olivat sen erikoisuutena alkukaudella, mutta vastavallankumous on vielä vallitsevana ja luulee olevansa järkkymä-

tön. Käyttääksemme VSDTP:n vuoden 1908 joulukuun päätöslauselman sanoja päiväjärjestyksessä on edelleenkin „vakinaisena tehtävänä” proletariaatin „kasvattaminen, opettaminen ja järjestäminen”¹⁰⁶. Mutta alkava käänne pakottaa meidät kiinnittämään erikoista huomiota sosialidemokraattisen puolueen suhtaantumiseen muihin puolueisiin ja työväenliikkeen lähimpiin tehtäviin.

„Hänen majesteettinsa oppositio” aina kadetteja ja progressisteja myöten on ikään kuin tunnustanut hetkeksi sosialidemokraattien hegemonian ja lähtenyt työläisedustajia seuraten tilanherrojen ja lokakuulaisten Duumasta, Nikolai Romanovin mustasotnialaisen pogromimonarkian luomasta Duumasta,— lähtenyt siksi aikaa, kun provokaatiojutun ilmituloa pelännyt enemmistö punoo ilkijuoniaan.

Mitä tämä merkitsee? Eivätkö kadetit enää ole vastavallankumouksellinen puolue vai eikö heidän puolueensa ole sellainen koskaan ollutkaan, niinkuin sosialidemokraatti-opportunistit väittävät? Täytyykö meidän ottaa tehtävääksemme kadettien „tukeminen” ja jonkinlaisen „yleiskansallinen oppositio”-tunnuksen miettiminen?

Vallankumouksellisen sosialidemokratian vastustajat ovat, voidaan sanoa, ikimuistoisista ajoista käyttäneet keinonaan sosialidemokratian katsomusten väärentämistä järjettömyyksiksi ja marxilaisuuden maalaamista irvikuvaksi, voidakseen mukavammin väitellä. Niinpä viime vuosisadan 90-luvun jälkipuoliskolla, kun sosialidemokratia oli muodostumassa Venäjällä joukkoliikkeeksi, narodnikit maalasivat marxilaisuudesta irvikuvan kuvaten sen „lakkoiluksi”. Ja historia teki ivaa siten, että ilmestyi irvikuvamarxilaisia — „ekonomistien” hahmossa. Sosialidemokratian mainetta ja hyvää nimeä ei voitu pelastaa muutoin kuin käymällä armotonta taistelua „ekonomismia” vastaan. Niinpä vuoden 1905 vallankumouksen jälkeen, kun bolshevismi oli aikakauden erikoisoloihin sovellettuna vallankumouksellisena marxilaisuutena saanut suurvoiton työväenliikkeessä, voiton, jonka tunnustavat nykyään bolshevismien vihollisetkin, vastustajamme maalasivat bolshevismista irvikuvan kuvaten sen „boikotismiksi”, „bojevismiksi” („taistelu-ryhmäläisyydeksi”) j.n.e. Ja historia teki jälleen ivaa siten, että ilmestyi irvikuvabolshevikkeja — „vperjodilaisen” hahmossa.

Olkoot nämä historian opetukset varoituksena siitä, ettei vallankumouksellisten sosialidemokraattien katsomuksia kadettien suhteen väärennetä irvikuvaksi (ks. esim. „Vperjodin” 2. numeroa). Kadetit ovat epäilemättä vastavallankumouksellinen puolue, sen voivat kiistää vain aivan sivistymättömät ja epärehelliset ihmiset, ja sosialidemokraattien ehdoton velvollisuus on tehdä tästä selkoa kaikkialla, muun muassa myös Duman puhujalavalta. Mutta kadettipuolue on vastavallankumouksellisten liberaalien puolue, ja tuo kadettien liberaalinen luonto, kuten epäproletaarisia puolueita koskevassa, VSDTP:n Lontoon edustajakokouksessa (1907) hyväksytyssä päätöslauselmassa tähdennetään¹⁰⁷, velvoittaa meitä „käyttämään hyväksi” omalaatuista tilannetta ja sen aiheuttamia omalaatuisia selkkauksia tai hankauksia, käyttämään hyväksi esim. kadettien valedemokratismia todellisen, johdonmukaisen, ehdottoman demokratismiin propagoimiseen.

Koska kerran maassa on syntynyt vastavallankumouksellista liberalismia, niin demokraatit yleensä ja erikoisesti proletaraiset demokraatit eivät voi olla erottautumatta erilleen siitä; heidän ei pidä hetkeksikään unohtaa rajaa, joka erottaa heidät ja liberalismiin. Mutta tästä ei suinkaan seuraa, että saa sekoittaa toisiinsa vastavallankumouksellisen liberalismiin ja, sanokaamme, vastavallankumouksellisen feodalismiin,—että saa jättää huomioon ottamatta niiden väliset selkkaukset, vetäytyä syrjään niistä, viitata niille kintaalla. Vastavallankumouksellinen liberalismi ei voi nimenomaan siksi, koska se on vastavallankumouksellinen, esittää *koskaan* hegemonin osaa voitokkaassa vallankumouksessa; mutta nimenomaan siksi, että se on liberalismia, se joutuu *väistämättömästi* „selkkaukseen” valtaistuimen kanssa, feodalismiin ja ei-liberaalisen porvariston kanssa, kuvastaen toisinaan välillisesti omalla käyttäytymisellään „vasemmistolaisista” demokraattista mielialaa maassa tai nousun alkua y.m.s.

Johdattakaamme mieleemme Ranskan historia; porvarillinen liberalismi osoitti jo suuren vallankumouksen aikana olevansa vastavallankumouksellinen — ks. tätä esim. Ranskan vallankumouksellista lehtikirjallisuutta käsittelevästä varsin hyvästä Cunowin kirjasta. Mutta ei ainoastaan suuren porvarillisen vallankumouksen jälkeen, vaan jopa vuoden 1848 vallankumouksenkin jälkeen, jolloin liberaa-

lien vastavallankumouksellisuus johti tasavaltalaisten suoritamiin työläisten ampumisiin, — noiden liberaalien oppositio ilmensi toisen keisarikunnan loppukaudella, vv. 1868—1870, mielialan muutosta ja demokraattisen, vallankumouksellisen, tasavaltalaisen nousun alkua.

Kun kadetit leikkivät nyt „ojennusta vasempaan päin”, kuten lokakuulaiset heitä piikittelevät, niin se on sen merkki, se on sen tulosta, että maa „vasemmistolautuu”, että vallankumouksellinen demokratia liikahtaa äidin kohdussa, valmistautuen jälleen tulemaan ilmoille. Purishkevitchin ja Romanovin Venäjän kohtu on näet sellainen, ettei se voi olla synnyttämättä joukkojen vallankumouksellista demokratisoitumista!

Mikä käytännöllinen johtopäätös seuraa tästä? Se johtopäätös, että on mitä tarkkaavaisimmin seurattava näiden uusien vallankumouksellisten demokraattisten ainesten kasvua. Nimenomaan siksi, että ne ovat uusia ja että ne syntyvät vuoden 1905 ja vastavallankumouksen jälkeen eikä ennen sitä, ne kasvavat todennäköisesti *uudella tavalla* — ja osataksemme suhtautua tähän uuteen oikealla tavalla, osataksemme vaikuttaa siihen, osataksemme edistää sen menestyksellistä kasvua, ei pidä rajoittaa vanhoihin menetelmiin, vaan on etsittävä myös uusia menetelmiä, mentävä elämän valtimoa tunnustellen väkijoukkoon, ja väliin on tunkeuduttava jopa liberaalien vierashuoneeseenkin eikä yksinomaan väkijoukkoon.

Esim. hra Burtsevin lehtipahanen „Tulevaisuus” muistuttaa kovin liberaalien vierashuonetta: siinä puolustetaan liberaalien tapaan liberaalisen typerää lokakuulais-kadetti-laista tunnusta „kesäkuun 3 päivän asetuksen muuttamisesta”, siinä lörpötellään kernaasti kyttäreistä, poliisista, provokaattoreista, Burtsevista, pommeista. Ja kun hra Martov kiirehti tuppautumaan sinne, niin silti häntä olisi voitu moittia ainoastaan tahdittomasta kiirehtimisestä eikä väärästä periaatteesta, *ellei... ellei* hän olisi käyttäytynyt siellä kuin liberaali. Sillä liberaalien vierashuoneessa esiintymisestä sosialidemokraattia voidaan puolustaa — ja toisinaan kehuakin — vain siinä tapauksessa, jos hän esiintyy kuin sosialidemokraatti. Mutta hra Martov puhui liberaalien vierashuoneessa liberaalisia joutavuuksia jostain „vaalien ajaksi” luotavasta „solidaarisuudesta

taistelussa vaalivapauden ja vaaliagitaatio-vapauden puolesta" („Tulevaisuus" № 5)!!

Uudet demokraattiset ainekset kehittyvät uusissa oloissa ja uudella tavalla; että niitä on opittava lähestymään — se on kiistatonta. Mutta niitä on lähestyttävä siinä mielessä, että puolustetaan ja propagoidaan todellisen demokratian tunnuksia, eikä siinä mielessä, että kujerrellaan niiden kanssa liberaalien tapaan. Uusille demokraattisille aineksille on sosialidemokraattien propagoitava kolmea tunnusta, jotka yksinomaan ovat suuren asiamme arvoisia ja yksinomaan vastaavat vapauden saavuttamisen reaalisia ehtoja Venäjällä; näinä tunnuksina ovat tasavalta; 8-tuntinen työpäivä; kaikkien tilanherramaiden konfiskointi.

Sellainen on ainoa oikea yleiskansallinen ohjelma taistelussa vapaan Venäjän puolesta. Ken ei ole ymmärtänyt tätä ohjelmaa, hän ei ole vielä demokraatti. Ken kiistää tämän ohjelman ja sanoo itseään demokraatiksi, hän on liiankin hyvin ymmärtänyt, että demokratianvastaisten (t.s. vastavallankumouksellisten) tarkoitusperiensä saavuttamiseksi hänen on puijattava kansaa.

Miksi 8-tuntinen työpäivä on Venäjän vapauden saavuttamisen reaalinen ehto? Siksi, että kokemus on todistanut mahdottomaksi vapauden saavuttamisen ilman proletariaatin itseuhrautuvaista taistelua, ja sellainen taistelu on erottamattomassa yhteydessä työläisten elinehtojen parantamiseen. Näiden parannusten esikuvana, niiden lippuna onkin juuri 8-tuntinen työpäivä.

Miksi taistelu kaikkien tilanherramaiden konfiskoimiseksi on Venäjän vapauden saavuttamisen reaalinen ehto? Siksi, että kaikenlaiset puheet demokratiasta ja „kansan vapaudesta" ovat järjettömiä ja läpeensä valheellisia, ellei auteta perinpohjaisella tavalla miljoonia talonpoikia, jotka Purishkevitshit, Romanovit ja Markovit ovat saattaneet ennennäkemättömään kurjuuteen, kärsimykseen ja nälkäkuolemaan. Ja konfiskoimatta tilanherrojen maita talonpoikien eduksi ei voida edes puhua mistään vakavasta aikomuksesta auttamistoimenpiteistä, mistään vakavasta aikomuksesta tehdä loppu „musikkojen" Venäjältä, t.s. maaorjuuden Venäjältä, ja luoda vapaiden maanviljelijäin Venäjä, demokraattinen porvarillinen Venäjä.

Miksi taistelu tasavallan puolesta on Venäjän vapauden saavuttamisen reaalinen ehto? Siksi, että Venäjän historian

erään merkittävimmän vuosikymmenen, nimittäin XX vuosisadan ensimmäisen vuosikymmenen kokemus, suuri unohdumaton kokemus puhuu ilmetyn selvästi ja havainnollisesti, ettei monarkiamme *sovi yhteen* minkäänlaisten alkeellisimpienkaan poliittisen vapauden takeiden kanssa. Venäjän historia, monta vuosisataa käsittävä tsarismin historia on johtanut siihen, että XX vuosisadan alussa meillä ei ole *eikä voikaan olla* muuta monarkiaa kuin *mustasotnialainen pogromimonarkia*. Venäjän monarkia ei voi nykyisissä sosiaalisissa, nykyisissä luokkaoloissa menetellä toisin kuin siten, että se järjesteele murhaajajoukkioita ampuakseen nurkan takaa liberaali- ja demokraattiedustajiamme tai polttaakseen taloja, joihin demokraatit ovat kerääntyneet. Venäjän monarkia ei voi menetellä toisin kuin siten, että se vastaa vapautta vaativiin kansan mielenosoituksiin järjestämällä osastoja miehistä, jotka tarttuvat juutalaislasten jalkoihin ja murskaavat heidän päänsä kiveen, miehistä, jotka raiskaavat juutalaisia ja gruusialaisia naisia ja ratkovat vanhuksilta mahan auki.

Liberaaliset tomppelit lörpöttelevät Englannin tapaisen perustuslaillisen monarkian esimerkistä. Mutta jos sellaisessa sivistysmaassa kuin Englannissa, joka ei ole koskaan joutunut kärsimään tataarilaisikeestä, byrokraatian sortokomennosta eikä sotilasvallan riehunnasta, jos sellaisessa maassa oli katkaistava yhdeltä kruunatulta ryöväriltä kaula kuninkaiden opettamiseksi olemaan „perustuslaillisia” monarkkeja, niin Venäjällä on katkaistava kaula vähintäinkin sadalta Romanovilta, jotta heidän seuraajansa saataisiin vieroitettua järjestämästä mustasotnialaisia murhia ja juutalaispogromeja.

Jos sosialidemokratia on oppinut jotain Venäjän ensimmäisestä vallankumouksesta, niin sen on nyt päästävä siihen, ettei missään meikäläisessä puheessa eikä missään lehtisessä esitetä kelvottomuutensa ja epämääräisyytensä todistanutta tunnusta „alas itsevaltius”, vaan esitetään *poikkeuksetta* tunnus: „alas tsaarin *monarkia*, eläköön tasavalta”.

Meille on turhaa puhua sellaista, että tasavalta-tunnus ei vastaa työläisten ja talonpoikien poliittisen kehityksen tasoa. Kymmenen, kaksitoista vuotta sitten eivät ainoastaan „narodnikit” olleet sellaisia, että eivät rohjenneet edes ajatella tunnusta „alas itsevaltius”, vaan löytyipä

sosialidemokraattejakin — niin sanottuja „ekonomisteja” —, jotka nousivat vastustamaan tuota tunnusta epäajankohtaisena. Mutta vuosina 1903—1904 tunnuksesta „alas itsevaltius” tuli „tunnettu kansan sananparsi”! Ei voi olla pienintäkään epäilystä siitä, että johdonmukainen ja sisukas tasavallan propagointi löytää nykyisin Venäjällä mitä kiitollisimman maaperän, sillä mitä laajimmat joukot ja muun muassa talonpoikaisjoukot miettivät epäilemättä synkkinä ja vakavina kahden Duuman hajottamisen merkitystä ja sitä, mikä yhteys tsaarivallalla on kolmanteen herrain Duumaan ja Markovin ja kumpp. suorittamaan maaseudun hävitykseen! Kuinka nopeasti on kasvava maahan kylvetty tasavallan propagoinnin siemen, sitä ei voi nyt kukaan määritellä — mutta eihän kysymys ole siinä, kysymys on siinä, että kylvö tulisi suoritettua oikein, todella demokraattisesti.

Käsiteltäessä kysymystä, joka koskee edessä olevan IV Duuman vaalikamppailun tunnuksia ja kaiken Duuman ulkopuolisen toimintamme tunnuksia, ei voida olla kosketelematta erästä sosialidemokraattiedustaja Kuznetsovin varsin tärkeää ja varsin virheellistä esiintymistä III Duumassa. Venäjän vallankumouksen ensimmäisen voiton kuusivuotispäivänä, 17 p:nä lokakuuta 1911, Kuznetsov piti Duumassa puheen työläisten vakuutusta koskevasta lakiehdotuksesta. Yleensä hän esiintyi, oltakoon hänelle oikeudenmukaisia, varsin hyvin, puolesti tarmokkaasti proletariaatin etuja ja sanoi empimättä totuuden päin naamaa, ei ainoastaan mustasotnialaisen Duuman enemmistölle, vaan myös kadeteille. Tunnustaessamme täydellisesti Kuznetsovin tämän ansion huomautamme niin ikään empimättä hänen virheestään.

„Luulen”, sanoi Kuznetsov, „että työläiset, seuratessaan tarkkaavaisesti keskustelua, jota käytiin niin silloin, kun näitä kysymyksiä käsiteltiin kokonaisuudessaan, kuin myös silloin, kun käsiteltiin tämän lakiehdotuksen eri pykäläiä, tulevat siihen johtopäätökseen, että heidän seuraavana tunnukseensa täytyy nyt, nykyisenä aikana, olla tunnusen: „alas kesäkuun 3 päivän Duuma, eläköön yleinen äänioikeus”. Minkä tähden? Sanon sen: juuri sen tähden, että työväenluokkaan nähden sen edut voidaan oikealla tavalla tyydyttää vain silloin ja siinä tapauksessa, kun työväenluokka yleisen äänioikeuden tietä lähettää lain-

säädäntälaitokseen riittävän määrän omia edustajiaan; vain yksin nämä voivat työväenluokan hyväksi ratkaista oikein vakuutusksymykset”.

Kuznetsoville sattui tässä onnettomuus, jota hän ei nähvästi aavistanut, mutta jota olimme jo kauan sitten ennustaneet; tuona onnettomuutena ovat samat virheet, joita tekevät likvidaattorit ja otzovistit.

Esittäessään Duuman puhujalavalta likvidaattorien aika-kauslehtien „Nasha Zarjan” ja „Delo Zhiznin” inspiroiman tunnuksen Kuznetsov ei huomannut, että tämän tunnuksen alku- (ja pää-) osassa („alas III Duuma”) toistetaan *täydellisenä* se tunnus, jonka otzovistit esittivät avoimesti kolme vuotta sitten ja jota sen jälkeen ovat puoltaneet — naamioidusti ja salaisesti — vain „vperjodilaiset”, t.s. pelkurimaiset otzovistit.

Kolme vuotta sitten „Proletari” lehti kirjoitti 38. numerossaan marraskuun 1 (14) p:nä 1908 tästä otzovistien esittämästä tunnuksesta seuraavaa:

„Missä oloissa voisi olla merkitystä sentapaisella tunnuk- sellalla kuin „alas Duuma”? Olettakaamme, että kaudella, jolloin vallankumouksellinen kriisi on kärkevin ja kehittynyt jo suoranaisiksi kansalaissodaksi, meillä olisi liberaalien, reformistien ja sovittelijain Duuma. Täysin mahdollista on, että sellaisena ajankohtana tunnukseksi voisi tulla „alas Duuma”, t.s. alas rauhanneuvottelut, joita käydään tsaarin kanssa, alas harhaanjohtava „rauhan” rakentaminen, kehottakaamme välittömään rynnäkköön. Oletta- kaamme päinvastoin, että meillä on peräti taantumukselli- nen Duuma, joka on valittu aikansa eläneen vaalilain pohjalla, eikä maassa ole kärkevää vallankumouksellista kriisiä; silloin tunnus „alas Duuma” voisi tulla tunnukseksi taistelussa vaalireformin puolesta. Meillä emme näe mitään, joka muistuttaisi enempää edellistä kuin jälkim- mäistäkään tapausta” *.

„Proletarin” 44. (vuoden 1909 huhtikuun 4 (17) päivän) numeron liitteessä esitettiin Pietarin otzovistien päätös- lauselmä, jossa suoraan päätetään „*ryhtyä* agitoimaan *laajalti* joukkojen keskuudessa tunnusta alas III Valta- kunnanduuma”. Vastustaen tuota ehdotusta „Proletari”

* Edelleen „Proletari” puolsi tunnusta „alas itsevaltius”. — tämä tunnus, kuten olemme osoittaneet, on nyt vaihdettava tunnukseen „alas tsaarin monarkia, eläköön tasavalta”. (Ks. Teokset, 15. osa, ss. 266—267. *Toim.*)

kirjoitti samassa lehdessä: „Tämä tunnus, johon joksikin aikaa viehättyivät eräät otzovisteja vastustavat työläiset, on vääärä. Se on joko kadettien tunnus vaalireformin suorittamiseksi itsevaltiuden oloissa” (kävi niin, että vuoden 1909 alkupuolella kirjoitettiin tämä varta vasten vuoden 1911 loppupuolella tapahtuvaa Kuznetsovin tekemää kysymyksen asettelua vastaan!)... „tai on se sen ajan ulko-opittujen sanojen toistamista, jolloin liberaaliset Duumat olivat vastavallankumouksellisen tsarismien suojana pyrkien estämään kansaa näkemästä selvästi tosi vihollistaan” *.

Tämä selittää, missä on Kuznetsovin virhe. Hän esitti yleistunnukseksi kadettien vaalireformitunnuksen, jolla ei ole mitään merkitystä, kun säilytetään Romanovien monarkian kaikki muut ihanuudet, Valtakunnanuevosto, virkamiesten kaikkivaltaa, tsaarin mustasotniaisjoukkion pogromijärjestöt y.m.s. Kuznetsovin olisi pitänyt sanoa likipitään seuraavaa — kun edellytämme, että käsittelemme kysymystä nimenomaan siten, kuin hän sen teki, kun edellytämme hänen puheensa yleissävyn pysyvän entisenä:

„Juuri vakuutusta koskeva lakiehdotus on esimerkki, joka saa työläiset yhä uudemman kerran vakuuttumaan, ettei heidän välittömiä luokkaetujaan enempää kuin koko kansan oikeuksia ja tarpeita voida turvata ilman sellaisia uudistuksia kuin ovat yleinen äänioikeus, täydellinen yhdistymis- ja painovapaus j.n.e. Mutta eikö liene selvää, että näiden uudistusten toimeenpanoa on turhaa odottaa niin kauan kuin Venäjän nykyinen valtiollinen järjestelmä pysyy entisenä — on turhaa odottaa niin kauan kuin voidaan kumota minkälaisen tahansa Duuman mitkä tahansa päätökset,— on turhaa odottaa niin kauan kuin valtiossa on jäljellä edes yksi ei-valinnallinen vallanelin”.

Tiedämme vallan hyvin, että III Duuman puhujalavalta sosialidemokraattiedustajain on onnistunut — ja se on heille ansioksi — esittää paljon suurempia ja selvempiä tasavaltalaisia lausuntoja. Duuman edustajat voivat täysin legaalisesti harjoittaa Duumasta käsin tasavaltalaista propagandaa ja se heidän pitääkin tehdä. Kuznetsovin puheen likipitäisellä korjaamisellamme mielimme vain havainnollistaa sitä, miten hän olisi voinut välttää virheen ja säilyttää puheen yleissävyn tähdentäen ja korostaen

* Ks. Teokset, 15. osa, ss. 388—389. *Toim.*

sellaisten ehdottoman välttämättömien uudistusten kuin yleisen äänioikeuden, yhdistymisvapauden j.n.e. valtavaa merkitystä.

Jokaisen sosialidemokraatin, joka jossain pitää poliittisen puheen, täytyy aina puhua tasavallasta. Mutta tasavallasta pitää osata puhua: siitä ei saa puhua samalla tavalla tehtaan joukkokokouksessa ja kasakkakylässä, ylioppilaskokouksessa ja talonpoikaistuvassa, III Duuman puhujalavalla ja rajantakaisen äänenkannattajan palstoilla. Juuri siinä on jokaisen propagandistin ja jokaisen agitaattorin taito, että hän osaa parhaalla tavalla vaikuttaa kyseessä olevaan kuulijakuntaan tekemällä sille tietty totuus mahdollisimman vakuuttavaksi, mahdollisimman ymmärrettäväksi, mahdollisimman havainnolliseksi ja mieleenpainavaksi.

Älkäämme hetkeksikään unohtako pääasiaa: Venäjällä ovat heräämässä uuteen elämään ja uuteen taisteluun uudet demokraattiset ainekset. Tietoisten työläisten — tuon Venäjän vallankumouksen kärkijoukon ja kansanjoukkojen vapaustaistelun johtajan — velvollisuus on tehdä selkoa johdonmukaisten demokraattien tehtävistä, joita ovat tasavalta, 8-tuntinen työpäivä ja kaikkien tilanherramaiden konfiskointi.

„Sotsial-Demokrat“ № 25,
joulukuun 8 (21) pnä 1911

Julkaistaan
„Sotsial-Demokrat“ lehden
tekstin mukaan